

Vlad Dracula: příběh zrady a lži

Jméno valašského knížete Vlada Tepese je opředeno mnoha legendami a pověstmi. A to nepočítaje fakt, že se stal předlohou slavného upírského románu o hraběti Draculovi od Brama Stokera.

A k tomu téměř všechno v životě historického Draculy se stalo legendou, i jeho osobní život, i jeho děti i jeho vláda. Mnohá místa spojená s jeho jménem se také stala legendami a obrostla mystickými detaily, a tomuto osudu neunikla ani jeho samotná smrt a místo úmrtí a pohřbu. Proč se tak stalo?

Mnoho historických dokumentů o jeho životě nebylo nikdy nalezeno, naopak, dochovaly se tendenční, a dokonce záměrně nepravdivé popisy jeho života, které vytvořili jeho nepřátelé.

V dějinách zůstal zapsán jako jeden z krutých panovníků své doby, dokonce se do jisté míry stal symbolem krutosti. Právě proto obrostl démonickými legendami o upírech, které z něj udělaly literární postavu jako symbol hrůzy a ďábelskosti.

Ale je na tom něco pravdy? Byl Vlad skutečně satanista a upír, byl opravdu tak strašný, nebo se tyto domněnky zrodily záměrně v táboře nepřítele a zůstaly vtisknuty jeho jménu?

Odovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění od ducha světlého učitele Saint Germaina. Věřit či nevěřit těmto informacím je samozřejmě osobní záležitostí každého. Nepředstírají, že jsou vědecké, ale snad budou zajímavé pro ty, kteří se chtějí dostat k pravdám vycházejícím z informačních polí, samozřejmě pro ty, kteří tomu všemu věří.

Takže...

...Úzká silnice se vine serpentínami po strmém svahu. Skrz husté listoví prosvítá unavené slunce. Kdesi nahoře jsou vidět zdi starobylého hradu. Náhle se za zády ozve dusot kopyt. Přes stoupající oblak prachu je sotva rozeznatelný starobylý kočár. Tady už je blízko, a dokonce je slyšet, jak se po svahu drolí drobné kameny ním narušené. Oblak prachu se rychle rozplynul, a přede mnou se objevila stísněná dvířka kůží pobitého kočáru a důmyslná bronzová klička.

Najednou se otevřely dvířka a já spatřila známou tvář pána v zelené kamizole. Ano, byl to Saint Germain. Usmál se a natáhl ruku. „Zdravím tě,“ řekl, aniž by rozevřel rty, „rád tě zase vidím na cestách Mezisvěta.“

„Je čas odhalit světu tajemství hraběte Draculy, ačkoli nebyl hrabětem, ale knížetem, či spíše pánem valašských území. Svět však na něj zapomněl, a jeho jméno je po staletí ocerňováno. Proto je třeba tuto křivdu očistit.“

Kočár se nenápadně ocitl před mohutnou bránou hradu a nechal za sebou serpentinu kamenité cesty a padací most přes rokli. Brána se otevřela a kočár vjel na nádvoří. Strmé schodiště z rozeklaného kamene nás zavedlo na dlouhou terasu s kamennými sloupy. Před námi však byly těžké dveře a my se ocitli v malé místnosti s vysokým klenutým stropem a úzkým lomenicovým oknem zdobeným barevnými vitrážemi. V rohu stál těžký stůl a dvě židle s vysokými vyřezávanými opěradly.

Saint Germain vytáhl odněkud z těžkých zásuvek obrovské komody starou knihu v kožené vazbě a položil ji na stůl. Stránky knihy byly popsány drobným čtverečkovaným písmem úhlednou latinkou.

„Píšu zde, co bylo v dějinách různých zemí, dějinách panovníků a různých osobností, jak to skutečně bylo, aby alespoň někde zůstala pravda. Tyto knihy se zatím nemohou projevit v hustém prostoru pozemského světa, ale zachovají historii pro ty, kteří ji zatím nemohou číst ve strukturách samotného éteru. Zatím je to uloženo zde, v paralelním světě od pozemské existence.“

Myslím si však, že stojí za to alespoň trochu poodhalit roušku toho, co bylo změněno ve prospěch chamtivosti a touhy po moci. Spravedlnost musí prorazit starobylé kameny a osvětlit zaprášené svitky zapomenutých epoch.“

...Takže, jeden mocný duch-bojovník z dávných dob přichází na tento svět, aby odhalil spravedlnost a potrestal zlo. Ještě neopustil hranice malé samsáry (viz další témata). Kdysi však byl stoupencem mocného ducha známého na Zemi jako Baal. O něm se zde již mnohokrát vyprávělo, že ho anunnakijští vetřelci světů očernili a

udělali z něj Satana a bojovníka proti Bohu za to, že se postavil anunnakijskému Jehovovi, jenž vládl Slunečnímu systému (viz další témata).

Tak tedy, jeho následovník přicházel v mnoha inkarnacích. Jednou byl králem Nimrodem, jednou Baltazarem. Ale i později, v ne tak vzdálených epochách byl na Zemi a snažil se zkrotit démony, kteří pronikli otevřenými portály pouště Gobi do pozemského světa. Tak se vtělil do legendárního Čingischána, jehož jméno je také očerňováno a hanobeno, přišel na Rus v těle Jana Čtvrtého, přezdívaného Hrozný, ano a v blízkém století dvacátém přišel také a opět byl očerňován a hanoben a odhalen jako darebák. Ve skutečnosti přicházel téměř vždy v 'černém rouchu', aby dokázal ovládat těžké duchy, aby je byl schopen organizovat a nastolit alespoň nějaký pořádek v zemích a krajích těžce postižených mocí démonů (viz téma: Hrozný a pomlouvaný car).

Jednou přišel do zemí Valašska, do epochy, kdy tam byl otevřen obrovský portál do temných světů. Tento portál nebyl na první pohled viditelný, ale temné bytosti a démoni bez těla z něj neustále vycházeli a vtělovali se do lidských těl v rodinách těch, kteří se dopouštěli neřestí, zejména smilstva. Tato díra do nižších světů se otevřela ve středověku po jednom z černých sabatů uspořádaných černokněžníky. Poté se na Zemi začalo rodit mnoho temných duchů.

Díra tenkrát pokrývala východní Evropu, zejména Valašsko a Transylvánii. Právě proto se v těchto místech vypráví tolik legend o temných duchách vtelených do lidských těl, mnoho legend o upírech. Všechny tyto pověsti nevyrostly jen tak z ničeho. Existovaly celé vesnice skutečných upírů a nebyly to pohádky a pověry. Dokonce i ve 20. a 21. století našli vědci v těchto místech celé hřbitovy upírů, kteří byli pohřbíváni zvláštním způsobem, zapichováním kůlů do jejich těl. Démoni se rodili jak v selských rodinách, tak mezi aristokracií. Ve staletích jsou známy činy démonky, která se vtělila do těla Alžběty Báthoryové ve šlechtickém rodě. Začalo to však ještě dříve, asi o jedno století. Zvláště hromadně se podstaty démonických světů začaly inkarnovat ve 13. století v místech hromadného průlomu démonů. A pro jejich případné zničení se tehdy vtělil duch Nimroda - Baalova stoupence.

Byl to Vlad III. Tepeš.

Narodil se v epoše zrádcoství, dá-li se to tak říct. Boj o moc nad regiony a jednotlivými zeměmi dosáhl ve východní Evropě maximální intenzity. Zvláště draví byli vládci Uher a osmanského Turecka. Neustále si rozdělovali území, a mezi tímto kladivem a kovádkou se nacházelo Valašsko, budoucí provincie Rumunska.

Otec Vlada Třetího, Vlad Druhý - pán Valašska, se snažil lavírovat mezi nimi, a jednou se postavil na stranu Uhrů, podruhé zase na stranu Turků, aby nějakým způsobem zachoval autonomii své země.

Je třeba říci, že to byl právě on, Vlad Druhý, kdo měl přezdívku Dracul, protože to byl on - otec našeho hrdiny, kdo vstoupil do řádu Draka, vytvořeného uherským králem. Byl to řád obránců proti vnitřním i vnějším nepřátelům. Poté přijal z rukou

uherského krále zasvěcení do dračího rytířského řádu a medailon a stal se vazalem Uher. Jeho syn zdědil přídomek a stal se rovněž rytířem tohoto řádu.

Ano, v té době bylo Valašsko vazalem Uher. Uherský král Jánoš se však rozhodl, že místo Vlada II. dosadí na trůn svého nového chráněnce. Tenkrát musel Vlad uprchnout do Turecka a požádat sultána o pomoc. Během všech těchto peripetií byl nucen zanechat své syny Vlada a Radua v tureckém zajetí.

Takto náš hrdina strávil dětství v tureckém zajetí jako rukojmí otcovy věrnosti Turkům.

O tom, co se tam stalo, se v historii pouze spekuluje. Ale kroniky Akaši nebo záznamy přírodního éteru říkají následující. A sice, že v tureckém zajetí byli chlapci skutečně vystaveni týrání, ale psychickému. Přesvědčovali je k přijetí islámu příslibem života v paláci. Toho se dopouštěl sultánův zhýralý dědic Mehmed. Ten také chlapce naváděl k sodomii. Vlad se však tomu všemu nepoddal a byl připraven zemřít, jenom ne toto, ale jeho bratr Radu se nechal zlákat sladkým životem v Mehmedových přepychových komnatách a jeho duch upadl. Poté byli chlapci skutečně převezeni do Mehmedových komnat, ale Vlad se nevzdal a neustále vyhrožoval, že se zabije. Nikdy nepřijal islám, a co je důležité, nikdy se nestal obětí Mehmedových zvrácených radovánek.

Mehmedův otec, turecký sultán Murad, nemohl dopustit smrt rukojmích, což by mu přineslo problémy s jejich tvrdohlavým otcem, který by se mohl snadno spojit se svým dlouholetým nepřítelem, uherským panovníkem Jánošem, a vyrazit na další křížovou výpravu proti Turkům.

Draculův otec brzy prokázal sultánovi věrnost a pomohl porazit Uhry, Jánoš padl do jeho rukou. Byl však propuštěn. Za což se mu mimochodem později odvděčil tím nejčernějším nevděkem.

...Za pomoc Draculova otce ve válce proti Uhrům byli zajatci propuštěni a Dracula mohl opustit Turecko.

Uherský panovník, kterého Draculův otec velkoryse propustil, se ho však rozhodl svrhnout. Vpadl do Valašska.

Poddaní Draculova otce ho téměř okamžitě zradili, když přeběhli na stranu Jánoše. Vydali mu otce a Draculova staršího bratra, který nebyl v zajetí. Otec a bratr byli brutálně mučeni a zabiti. Jánoš na rozdíl od Draculova otce nebyl tak humánní, a za záchranu svého života se mu démonicky odvděčil.

Právě tato událost změnila názory mladého Vlada Draculy. A rozhodl se ničit své nepřátele stejně brutálně, tím spíše, že si v zajetí začal v lidech všimnout démonů. Těch samých, kteří se tehdy v obrovském množství vtělovali do lidských těl. Věděl a cítil, že je nemůže nechat v jejich tělech a nemůže připustit jejich nové vtělení zde. Ano, cítil to na své úrovni ve svém chápání, považoval je za obyvatele pekla, usazujících se v lidech. Nicméně byl křesťan, a neznal ani si nepamatoval moc z toho, co věděl před inkarnací.

Když se sultán dozvěděl o smrti Draculova otce a jeho nejstaršího syna, rozhodl se znovu zaútočit na Uhry.

Dracula využil nové války mezi Turky a uzurpátorem Valašska, kterého dosadil Jánoš. Navíc se této války aktivně sám účastnil, s chráněncem nenáviděného Jánoše, jenž zabil jeho otce a bratra. Dracula však Jánošova chráněnce porazil a zabil v osobním souboji, nikoliv podlostí. A právem se ujal valašského trůnu. Snil o svobodě své rodné země a o pomstě zrádcům, vrahům svého otce.

Jeho dlouholetý nepřítel, otcův vrah Jánoš, se však nakazil morem a zemřel. Vlad Dracula to pochopil jako znamení a trest shůry od samotného Boha. Zrádci však zůstávali naživu. A smrt svého hlavního nepřítele považoval za znamení toho, že se musí se zrádci vypořádat sám.

Zahájil tedy vyšetřování a v samotném jeho závěru se rozhodl získat potvrzení. Vlad za tímto účelem uspořádal hostinu. Ostatně, právě v podnapilém stavu se démoni nejnáze projevují, jsou-li to právě ti inkarnovaní nebo přisídlenci. Vlad si musel být jistý, že popravuje opravdu demony, a ne omylem lidí.

Měl pocit, že by nemělo dojít k omylu, protože poprava byla výjimečná. A konkrétně se rozhodl zrádce nabodnout na kůl. Aby démoni nemohli znovu ožít. Právě takový způsob nabodávání na kůl byl v té době známý, aby zabránil upírům znovu ožít nebo se vrátit na tento svět a přisídlit se do živých lidí.

Podle křesťanského názoru Vlad nepřemýšlel ani nevěděl o reinkarnacích, ale podstatou ducha si to pamatoval v hlubokém podvědomí. Protože v té době nebyly výskyty skutečných upírů, kteří pijí krev a skrývají se v hrobech, nebyly pohádkou ani mýtem vzhledem k masové inkarnaci temných duchů, proto byla poprava nabodáváním na kůl velmi rozšířená.

Kromě toho taková poprava mění strukturu antikundaliní démonů a téměř jim znemožní reinkarnaci do fyzických těl. Démoni jsou v podstatě posláni do démonických světů a po tomto zákroku se nemohou vrátit do pozemského světa. To bylo známo pouze zasvěceným žrecům, ale postupně se na to zapomělo a změnilo se to v pověru o probodávání upírů kůlem. Pokud takovou popravu podstoupil nedémon, nemělo to na jeho ducha žádný vliv.

Vlad ve svém nitru cítil prastaré vědění, a tak se rozhodl použít tuto popravu ne kvůli své krvelačnosti, ale snažil se tak zlikvidovat demony vtělené do lidských těl. Snažil se je poslat zpět do jejich světů, aby už nemohli přicházet do pozemského světa do inkarnace nebo se přisídlovat do těl obyčejných lidí.

Proto zároveň s přehnanou krutostí a popisem Draculy jako krvelačné bestie dostal i přezdívku Tepes, což znamená napichovač. Nu a to, že se Vlad tímto způsobem vypořádával s vtělenými demony, nikoho neznepokojovalo, vždyť v oněch dobách byli všichni nepřátelé považováni za demony, ať už byli ve skutečnosti kýmkoli.

Mimochodem, v této praxi pokračoval i později a inkaroval se jako car Jan [Ivan] Hrozný. Opět ji však aplikoval pouze na ty, které osobně viděl jako demony.

Na hostině se zrádcům pod vlivem vína rozvázaly jazyky, načež v nich Vlad mohl spatřit démony. Právě tito lidé byli zajati strážemi. A právě tito byli popraveni. Bylo jich deset. Ačkoli se Draculovi připisuje 5 000 až 20 000 popravených po hostině. Takové ohromující přehánění mohli vymyslet jen jeho nepřátelé. Aby rozšířili slávu netvora po celém světě.

První písemnosti o Vladově démonismu vytvořil Jánošův následník, nový uherský král Matyáš. Ale o všem popořádku...

O Vladu Tepesovi se toho napsalo hodně, ale máloco odpovídalo skutečnosti. A o spoustě věcí historie vůbec neví. Zůstaly jen mlhavé legendy, které zcela zkreslují to, co jim dalo vzniknout. Tak jedna z legend vypráví o pevnosti Poenari, z jejíž věže se údajně Draculova manželka vrhla do vody, protože se nechtěla nechat zajmout Turky.

Tato legenda nese ozvěnu historické pravdy, ale ta pravda se netýká pevnosti Poenari, nýbrž hradu Arges, který se nacházel nedaleko. A o této ženě se obecně ví jen málo, v jedné legendě je Draculovou manželkou, v jiných jeho dcerou, v dalších je selkou.

Vlad však ve své vlasti po návratu z Turecka potkal svou lásku a spřízněnou duši, která se jmenovala Elizabeta (Alžběta) a pocházela z prostého lidu. Tajně se s ní oženil, bez ohledu na cokoli. Protože však doba byla krajně turbulentní a pronásledovali ho Jánošovi muži, kteří zabili jeho otce, musel Vlad uprchnout ze země.

Aby svou lásku ochránil, nechal ji s sebou na nebezpečnou cestu a doufal, že se rychle vrátí s posilami. Proto svůj sňatek nezveřejnil. Stalo se však, že při jednom z tureckých nájezdů byl hrad Arges poškozen, a aby se nedostala nepříteli do rukou, mladá Alžběta se utopila v řece skokem z jeho věže. Zůstal po ní novorozený syn Draculy, kterého se podařilo zachránit.

Alžběta zůstala Vladovi věrná až do konce. A když se Vladovi podařilo znovu vrátit do vlasti, stal se navždy zarytým nepřítelem Turků a vytkl si za cíl osvobodit celé Valašsko od jejich vlivu. Tragický příběh Alžběty se mu navždy vryl do paměti, a proto začal Turky tak nemilosrdně ničit a zajatce napichoval na kůly, neboť v nich viděl zástupy démonů, které se v houfech valily do jeho země.

Podařilo se mu najít syna. Bylo to ještě před vyšetřováním zrady jeho otce a následnou hostinou. A příběh první manželky Alžběty (Elizabety) se ztratil v běhu věků. Byla příkladem lásky a věrnosti, což se do krvavého obrazu Vlada Draculy nijak nehodilo, a proto byla z jeho životopisu odstraněna na příkaz téhož Matyáše, který pro Draculu sestavil nový životopis krvavé bestie.

Tento Matyáš byl sám poslem temných světů právě proto, aby očernil Vladovy skutky a zabránil mu splnit jeho poslání. Vladovi začal škodit po smrti svého otce Jánoše.

Zpočátku však předstíral, že je přítel, a využil Vladova hněvu na Turky po Alžbětině smrti. Vždyť po nástupu k moci Vlad zrušil všechny smlouvy s Osmany, a proto byl

nucen znovu uzavřít dohody s Uhry. Valašsko zůstalo vklíněno mezi Uhry a Turky jako mezi kladivem a kovadlinou.

...Uherský král Matyáš měl příbuznou, sestřenicí Ilonu Szilágyiovou. Ta byla bez svého souhlasu provdána za syna jednoho velmože, který pomohl budoucímu králi Matyášovi zaplatit výkupné a uprchnout z českého zajetí. Byla bezdětná.

Ve skutečnosti však její manžel nebyl schopen styku se ženami, jen to velmi pečlivě skrýval, a Ilona zůstávala pannou. Považovala to za znamení shůry a dar osudu. Nechtěla se k manželovi vázat, protože ho nemilovala a necítila blízkost duší.

Proč to tady říkám? To proto, že i v těch staletích, kdy žena nemohla rozhodovat sama o svém osudu, nebylo-li něco podle osudu, tak se to nestalo, a vznikl zázrak, který dokonce ani okolí nepostřehlo.

Ilonin manžel svou ‚nezpůsobilost‘ pečlivě skrýval a sváděl ji na bezdětnost své ženy. Po 17 letech manželství zemřel a král Matyáš se rozhodl Ilonu opět využít k politickým účelům. Tím spíše, že věděl o její bezdětnosti, aby později nebyly problémy s dědici.

Rozhodl se ji provdat za Draculu, aby upevnil spojení s Valašskem a měl na něj větší vliv.

V té době se již Dracula v bojích s Turky projevil jako statečný a nelítostný válečník. V obavách z jeho rostoucího vlivu ve východní Evropě začal Matyáš šířit zvěsti o Vladových zvěrstvech a jeho šílené krutosti, mnohonásobně zveličovat oběti bitev a poprav Turků.

Obzvlášť ho vyděsila Vladova bitva s Mehmedem Druhým, synem sultána, který Vlada v dětství držel v zajetí. Tím samým Mehmedem, který svedl jeho bratra Radua.

V této bitvě byl Vlad k démonům obzvlášť nemilosrdný a přiměl Mehmeda k útěku z Valašska.

Po návratu do Turecka však organizuje nové tažení do Valašska už spolu se zrádcem Raduem, kterému slíbil, že se stane pánem Valašska místo svého bratra Vlada.

Mehmedovo nové tažení bylo úspěšné nejen díky zradě jeho bratra, ale také díky zradě Uhrů. Matyáš v obavách z posílení Valašska nepřišel Vladovi na pomoc a nechal ho samotného, navzdory zdání přátelství a slibům.

Ve skutečnosti byl Vlad všude obklopen nepřáteli a zrádci.

Zrádný bratr zorganizoval povstání obyvatelstva proti Vladovi, přičemž si předem zajistil Mehmedovu podporu. Na této vlně se Mehmed téměř okamžitě zmocňuje Valašska. Obyvatelé Valašska upadli do osmanské podřízenosti. A dostali na výběr, buď se plně podřídí sultánovi s přijetím islámu, nebo přijmou Vladova bratra Radua jako pána. Prakticky tak došlo k převratu. Vlad neměl takovou armádu a síly, aby mohl vzdorovat jak Osmanům, tak povstání uvnitř země.

Lidé jako obvykle ničemu nerozuměli a křičeli za tím, kdo sliboval větší materiální výhody, a snadno uvěřili přehnaným hrůzám Vladových represí, pokud dorazí do zemí zrádců a rebelů.

Vlad byl nucen uprchnout do Uher ke zrádnému příteli Matyášovi, který o něm šířil pomluvy, že je netvor. Vlad však v té době nevěděl, odkud zdroj těchto pomluv pochází.

Matyáš udělal něco ještě podlejšího, uvěznil Vlada za údajné spiknutí s Turky. Proto Vlad strávil 12 let v maďarském vězení na základě falešných obvinění.

Formálním důvodem jeho uvěznění se stalo to, že se Dracula údajně spolčil s tureckým sultánem, aby Matyáše vlákal do turecké pasti. Ve skutečnosti se Dracula s nikým nespikl a byl uvězněn nevinně, a strašlivé zvěsti, které se o něm šířily, byly mnohokrát zveličeny a přikrášleny, aby vytvořily obraz monstra.

Slavný německý pamflet ‚Příběh zlosyna jménem Dracula‘ [Michael Beheim] byl napsán v 60. letech 14. století na královskou objednávku.

...A jedině samotná Ilona Silágyiová k němu přišla a dokázala ve světě lži a intrik svého bratrance spatřit pravdu. Upřímně Vlada milovala a snažila se mu pomoci. A Vlad v její tváři také cítil jedinou světlou duši, která dokázala vidět pravdu ve světě zrady a chápat ho.

Nakonec se Matyáš rozhodl Draculu z vězení vytáhnout a splnit slib, že se s Ilonou ožení. Politické vášně přece jen nabraly jiný směr a Matyáš Vlada opět potřeboval na Valašsku jako pronásledovatele dosti posílených Turků, kteří začali ohrožovat samotné Uhry. K tomu přispěla i sama Ilona, která se snažila svého bratrance přesvědčit, aby Vlada propustil.

Ve skutečnosti to byla Ilona, kdo Vlada zachránil, a poskytla mu příležitost vrátit se zpět do vlasti.

Matyáš prohlásil, že se Vlad žádné zrady nedopustil, ale že se stal nešťastný omyl, a po dvanácti letech věznění propustil Vlada z vězení. Matyáš nyní uvažoval o uspořádání nové křížové výpravy proti Turkům, na kterou papež poskytoval finanční prostředky. Aby tuto částku získal, nabídl se Matyáš na tažení dobrovolně a jeho hlavní hybnou silou měl být Vlad, který stále zůstával v paměti Turků jako postrach a smrt.

Aby však udržel Vlada pod kontrolou, oženil ho Matyáš s jeho sestřenicí Ilonou.

K překvapení všech, zejména krále Matyáše, však porodila Vladovi syna. Předtím přijala devatenáctiletého syna Elizabety za vlastního a stala se jeho matkou.

Po celou dobu, kdy byl jeho otec vězněn, žil v klášteře. Poté byl ale poslán zpět ke svému otci a jeho nové ženě. Možná chtěli tehdejší intrikáni vyvolat rodinný konflikt. K tomu však nedošlo. Ilona přijala syna Vlada i v tak pokročilém věku za svého.

A nastalo manželské štěstí, které nepřátelé nepředpokládali, třebaže netrvalo dlouho.

Velmi brzy musela Ilona doprovodit svého manžela a nevlastního syna do války. A jak se dalo čekat, Matyáš sám nebyl příliš horlivý jít do boje a pomáhat Vladovi.

Během krvavých bojů s Turky si uspořádal vlastní svatbu, když se rozhodl oženit se s italskou princeznou Beatrice [Beatrix Neapolská].

Svatby se měla zúčastnit i Ilona, která byla Matyášovou příbuznou. Uherská a moldavská šlechta kvůli oslavě opustila Valašsko a Vlad zůstal opět sám proti armádě Turků.

Tak se stalo, že během svatby a bujarého plesu byl Vlad zabit v bitvě.

Téhož dne přímo na oslavě náhle zemřel jeden z Matyášových příbuzných. A toto znamení vtrhlo do králova domu, aby mu připomnělo jeho novou zradu, že nechal Vlada samotného zahynout pod úderu Turků. Zdali si znamení uvědomil, nebo ne, ví zřejmě jen vesmír...

Ale znamení pro zrádce přicházela dál. Matyáš doufal, že Vladův sňatek s jeho sestřenicí nepřinese žádné dědice. Ve skutečnosti se však ukázalo, že Vlad má právě dědice po Iloně, ale Matyáš sám jej nemá. Ukázalo se, že jeho žena je ve skutečnosti neplodná. Jak se říká, kdo jinému jámu kopá...

Po smrti manžela jí bylo dítě odebráno podle dávného zvyku, podle něhož měl syna vychovávat muž. Ilona se dokonce pokusila znovu vdát, aby si dítě mohla ponechat, ale její nový manžel téměř okamžitě zemřel. Nelze totiž zlomit osud, a to ani v takových případech. Nepodařilo se to ani jejímu nevlastnímu synovi, kterého vzala nemoc. Ilona prožila dlouhý život, i když zakusila takový zármutek, ale přesto viděla svá vnoučata a ve stáří nebyla osamělá, přijala svůj osud až do konce.

Draculovi potomci vládli Valašsku (Rumunské zemi) až do konce 17. století.

On sám zemřel v nerovném boji, byl rozsekán na kusy, ale ne nepřáteli, nýbrž zrádci, bohužel, a tak i samotný fakt jeho pohřbu obrostl mnoha legendami.

Ještě za svého života Vlad citem rozpoznal místa, odkud mohou pronikat zlé síly a přisídlit se do lidí. Právě na těchto místech zakládal kláštery. Jedním z těchto míst bylo městečko Comana.

Právě tam se Vladovi kdysi otevřel portál do paralelního světa a on se zachránil na jednom z ostrůvků mezi bažinami. Tam se ho ujali, jak se mu zdálo, „mniši“. Ráno tam však nebyli ani mniši, ani klášter, a Turci, kteří ho pronásledovali, ho nikdy nenašli, ačkoli všude byly stopy kopyt jejich koní.

Ve stejných bažinách našel Vlad také východ temných proudů, z nichž vylétaly zlé síly.

Jako obvykle se vedle světlých míst objevují velmi temná ztracená místa.

Nedaleko od těchto močálů se nacházela vesnička Comana, jejíž jméno dalo název novému klášteru, který na tomto místě nařídil postavit Vlad Dracula.

Tak se stalo, že Vlad zemřel právě tady, nedaleko od Comany.

Legenda praví, že po Draculově smrti se všechny prameny v této oblasti zbarvily do červena.

Ano, terén je velmi neobvyklý, ale Vladův duch, který opustil tento svět, dokázal uzavřít mnoho takových temných děr na mapě Valašska a zničit mnoho démonů. A jedním ze známek uzavření temného portálu je právě uvolnění látek do vody, které ji zbarví do červena. Ve skutečnosti se Vladovi dokonce jeho smrtí podařilo zakrýt další velmi silný zdroj temných energií.

To však byly jeho tehdejší úkoly a cesta, které naplnil svým vtělením.

Jeho duch si nepřeje, aby lidé znali skutečné místo uložení jeho ostatků, beztak už dávno zetlely, takže toto tajemství neprozradím.

Mnohá místa spojená s jeho jménem jsou však kdysi uzavřenými portály do temných světů, nebo naopak studnami, které byly vyhloubeny na jeho příkaz. Měly vývody k čistým pramenům. Mimochodem, u jedné z těchto studní Vlad kdysi zanechal velký knížecí zlatý pohár. Každý se z něj mohl napít vody. Za Draculových časů však tento pohár neukradl jediný tulák nebo pocestný...

Nu, to jsou jen dílčí střípky k portrétu.

To je můj dnešní krátký příběh o někom, koho pomluvili a udělali z něj zloducha pekla, o někom, z koho udělali symbol hrůzy...

Ne všechno, co se říká, je pravda, zejména to, co se stane populárním.

Populární vždy obrůstá překrouceninami až do úplného opaku podle vůle vetřelců tohoto světa, kteří rádi očerňují ty, kdo přišli z úkoly světla, zvláště vtrhli-li do samotného doupěte temnoty a snažili se tam něco změnit...

Můj příběh byl krátký, neboť je jen příkladem cesty, příkladem toho, jak lze očernit, příkladem toho, jak lze uvěřit podvodníkům... A pokusem vrátit spravedlnost čestnému jménu ducha - bojovníka..." - promluvil Saint Germain, listujíc zažloutlými stránkami rukopisu. Nyní však foliant zavřel a přešel k oknu. Vitrážová křídla se otevřela a jasné sluneční paprsky zalily místnost duhovými proudy... Kniha na stole zmizela, stůl se rozplynul... Stěny místnosti zprůhledněly a také zmizely... prach se rozplynul v historii...

...Úzká silnice se opět klikatí po strmém svahu. Unavené slunce se už zase prodírá hustým listovím. A kdesi nahoře jsou vidět zdi starobylého hradu...

Zapsala Valeria Kolcova 09.04.24